

Interviewee: Le Huong Stephen

Interviewer: Nancy Bui

Location: Saigon Radio, Houston, Texas

Date: 2011-02-28

Identifier: wrc02777

Context: This recording and transcript form part of a collection of oral history interviews conducted by the Vietnamese American Heritage Foundation and donated to the Chao Center for Asian Studies at Rice University. This collection includes video recordings of interviews with Vietnamese Americans native to or living in Texas. This interview forms part of the national 500 Oral Histories Project conducted by the Vietnamese American Heritage Foundation.

This transcript was written by Mr. Hieu Do in 2014 by recommendation of Ms. Nancy Bui of the VAHF, and has not been verified by staff at Rice University.

NB: Xin ông cho biết tên, nơi sinh trưởng ?

00:39:LH: Tên tôi là Lê Duy Hoàng sau đó qua Mỹ đổi tên thành Steven Le, tôi sinh ở Sài Gòn quận nhất,

NB: Thưa ông, ông có kỷ niệm gì đẹp hay là còn nhớ về Sài Gòn không ?

01:00:LH: Sài Gòn là hòn ngọc viễn đông, quận nhất có rất nhiều sự lớn lên trong vùng có rất nhiều kỷ niệm đẹp

NB: Ông có kỷ niệm gì hay thích đi chơi với bạn bè làm gì ở Sài Gòn ?

01:25:LH: Sài Gòn tất nhiên là Maxim, vô uống cà phê, đại khái vậy

NB: Ca sỹ nào ông thích nhất thời đó,

01:44:LH: Tôi thích nhất là Lệ Thu,

NB: Rồi bạn bè ông tối đi phòng trà nghe nhạc hút thuốc,thưa ông, nói về Sài Gòn, ông ở Quận nhất thì ông cũng chứng kiến rất nhiều event của đất nước, thì điều gì làm ông nhớ nhất mà bây giờ nghĩ đến Sài Gòn ông còn nhớ tới

02:14:LH: trong trung tâm Sài Gòn, những cuộc chính biến, đảo chánh, sinh viên biểu tình, nhà sư xuống đường, ở chợ Bến Thành khi cuộc đảo chánh diễn ra thì quân đội nằm hai bên đường, rồi những năm Việt cộng pháo kích thì họ canh làm sao vô trung tâm Sài Gòn, khi pháo kích thì không ai chết, nó chỉ thiệt thòi về vật chất thôi, rồi biểu tình chính phủ ném lựu đạn cay họ chạy túa lua vô nhà mình,

NB: Sài Gòn thủ đô của VNCH lúc bấy giờ, nhiều người nói còn an bình lắm, nhưng cũng có dấu hiệu của chiến tranh phải không ạ ?

03:29:LH: Theo tôi nghĩ không có chi ơi, rất an bình, cũng nhờ những chiến sỹ lo bảo vệ Sài Gòn.

NB: Trở lại vấn đề gia đình, gia đình ông có nghề gì đặc biệt không,

03:57:LH: Truyền thống gia đình là sản xuất đồ nghề sơn mài, gia đình nói trắng ra nghề đó khoảng 30 năm, vô sơn mài thì trên Bình dương, có xưởng làm rồi mang xuống dưới này, mỗi một vùng ông già cho

một người làm, sau đó xuất cảng ra nước ngoài, thì đôi khi một hai năm thì cũng ra trưng bày sản phẩm nước ngoài.

NB: Thưa ông có thể kể là làm những bức tranh sơn mài nó qua những giai đoạn như thế nào không ?

04:35:LH: LÀM sơn mài nó nhiều giai đoạn lắm chị, rất nhiều giai đoạn không như chị nghĩ đâu, fly wood, sau đó là một cái sơn, cái nhựa cây nhựa cây thường thường mua bên nam vang mang qua, Mình lấy từ nhựa cây, nó đục đục đen đen. Ăn thua cái nhựa cây đó, rồi mình mang về rồi, lay lớp sơn, rồi lay xong rồi đắp thêm để sau này sơn nó không rút được, mỗi một lớp sơn người ta lại mài, rồi cần xà cừ rồi họ vẽ lên, rồi khắc hình ảnh, rồi cưa mảnh nhỏ, đắp lên theo hình vẽ, vỏ trứng đập ra dùng vỏ trứng làm, dát vàng cho không bay màu cũng có nữa.

NB: vậy là sản phẩm gia đình bán trong nước và nước ngoài , trong gia đình có nghề Mỹ nghệ vậy, còn về giáo dục thì sao ạ ?

06:40:LH: Rất là chú tâm, nói cho nghe thì ông già bà già cho tất cả gia đình 4 trai 5 gái tất cả con trai học tập ở Sài Gòn, mấy cô con gái học Xanh pôn hết, trong môi trường gia đình vậy, thì mỗi ngày mình học, tập cho mình business, rồi sau đó khi ổng làm một chi nhánh ở Lê Lợi, một chi nhánh ở Xanh Balad, ...

NB: Vấn đề trong gia đình, dạy dỗ có bao giờ bị đòn không ?

07:31:LH: thường xuyên, đi chơi về không đúng giờ bị đòn là thường, nhưng mà có một cái không quên là thật tình luôn nhớ mãi đó là ông bà già rất lo cho con cái, nhất là ông già, cứ đi đâu mà đồ ăn ngon là nhớ về ngày hôm sau đưa con cái đi ăn, tôi học được tính của ổng.

NB: Ông áp dụng tính đó cho con cái, ông nghĩ cái đó nó có tác dụng như thế nào ?

08:07:LH: Nó giúp tôi nhớ được ngày hôm nay, cho mình những kỷ niệm.

NB: Thưa ông, đến bây giờ đến phần ông lớn lên và ông vào quân đội vì lý do gì ?

08:18:LH: Vấn đề là đất nước Việt Nam trong chiến tranh, tới tuổi thì phải đi quân dịch, lúc đó thì mình vô ngành tình báo, lúc đó tình báo là mình làm bên Gia Định, cơ quan Phụng Hoàng, thì nó cũng lẫn lộn về vô trong Việt cộng, mình làm đó cũng được 1 -2 năm thì Phụng Hoàng nó giải tán, thì tình báo sát nhập vào cục cảnh sát quốc gia, được khoảng 1 năm,

NB: Vậy là ông mặc đồ thường dân

09:12:LH: Người ta tưởng mình như người bình thường, dạ vâng, nhiệm vụ tôi là những cuộc xuống đường, pháo kích, tụi tôi len lỏi vào, nhiều khi có cộng sản nằm trong đó, nhưng mà Phụng Hoàng rất là hay.có những người tình báo lấy vợ lấy chồng trong đó luôn, hi sinh cả cuộc đời luôn,

NB: Nghề nghiệp đó phải hi sinh và nguy hiểm đúng không ?

09:47:LH: Nguy hiểm chứ,

NB: Ông nghĩ những ngày tháng đó ông còn nhớ cảm tưởng khi đi làm nhiệm vụ ?

09:57:LH: Nhiều khi nói chung lúc đó thấy hứng thú vì đi theo dõi một người, trong khi tôi theo dõi Huỳnh Tấn Mẫn, vì không biết họ có theo bên kia không, đối với tuổi trẻ tụi tôi rất là hứng thú,

NB: Nãy ông có nhắc lại Huỳnh Tấn Mẫn là Chủ tịch sinh viên, anh theo dõi ông ta?

10:32:LH: thì lúc đó thì mình cũng nghi họ là liên lạc với bên kia giải phóng miền nam, tất cả mình liên lạc, mình theo dõi ảnh làm gì, chia ra mỗi nhánh mình chia ra.

NB: Ông nghĩ sao về phong trào sinh viên tranh đấu lúc bấy giờ?

10:56:LH: Cá nhân tôi nghĩ là cái đó là một cái thiệt thòi cho đất nước, tại vì chính phủ thì lo tiền tuyến, mà trong nước thì nay biểu tình mai biểu tình làm sao lo được, đầu óc đâu mà lo đất nước nữa, trong này thì dân chủ nay sinh viên biểu tình, mai phật giáo biểu tình, mốt cha xuống đường, hôm thì báo chí đi ăn mày, ta nói nó là một cái nhức đầu.

NB: Những người đó họ bị lợi dụng hay là sao ?

11:36:LH: tôi nghĩ họ bị lợi dụng, bằng cứ ngày hôm nay sau 30 năm Huỳnh Tấn Mẫm làm gì, Chí Quang làm gì, tất cả đều bị lợi dụng

NB: Bây giờ nếu làm lại thì những người đó làm sao ?

11:59:LH: tôi nghĩ là sai, nhưng mà họ có lý tưởng của họ, mình làm theo lý tưởng của mình.

NB: Ông ở Sài Gòn ngay trung tâm vậy, có chính biến năm 63, tất cả mọi chuyện, ông nghĩ chính quyền VNCH lúc đó nó thế nào ?

12:27:LH: Đối với tôi thì cuộc biểu tình vậy thì chỉ gây rối loạn trong lúc đó thôi, nhưng tôi nghĩ là an bình, họ nghe bắt quân dịch, nhưng mà mình nghĩ là rất an bình

NB: Ông có nghĩ là quá an bình trong tình cảnh như vậy ?

12:51:LH: Tôi nghĩ là quá an bình tại vì mình có đầy đủ hết, trong nước chiến tranh mà thấy thành phố vẫn nhộn nhịp phòng trà, quán cà phê, tất cả mọi chuyện không có gì khó khăn, chỉ trừ sau 1 giờ giới nghiêm thôi.

NB: Thú vui nhất hồi đó là gì,

13:40:LH: tôi nằm giữa trung tâm nên thú vui là phòng trà, với anh em bạn trang lứa khoảng hai mấy tuổi rồi nào là xung quanh là poda, pagot hoàng gia, ...

NB: Đối với ông thời đó là huy hoàng nhất ?

13:43:LH: Ngày đó là ngày mà tôi không bao giờ quên, không ai có những giây phút như tôi, kể cả con tôi không có, dù là bên đây tụi nó có đủ vật chất, nhưng mà có những cái đó không thể có được, cách sống của miền nam. Với tôi đó là những điểm phúc.

NB: Ông nói ông đi phòng trà nhiều, vậy ca sỹ mà ông yêu thích nhất là ?

14:14:LH: Lúc đó chị biết nổi tiếng nhất là Lệ Thu, mà hồi đó nói về phòng trà đâu phải là compare như bên đây, bên Việt Nam nó có phòng trà rất là ấm cúng,

NB: Trở về đời sống nhà binh ông phục vụ bao nhiêu năm cho đất nước ?

14:35:LH: Chừng 3 năm

NB: Trong lúc mất nước thì thành phố Sài Gòn nó như thế nào ?

14:43:LH: Ngày mất nước, trung tâm Sài Gòn không có gì đặc biệt ngoài ban lệnh giới nghiêm, cái đó mới chết, ban lệnh giới nghiêm là không ai đi đâu được, nhưng mà có cái là dân tình họ biết rồi chạy đến bến Bạch Đằng chưa tới 3 phút, thì lúc đó trong giới thương gia của Việt Nam, cũng có hội thương gia Việt Nam, lúc đó ông Trần Đức Ước, cùng với ông già với những người bạn, mong trung lập, nhưng mà họ cũng dự bị sẵn cái tàu, cuối giờ tôi nhớ khoảng 30.4 lúc đó khoảng 11 giờ sáng, bác ước nói là miền Nam mất rồi phải đi thì bác ấy vọt ra bến Bạch Đằng, thì gia đình tôi cũng đi, thì khi đi vậy thì thực tình mà nói là ông anh cả ở lại sinh ở lại, tại vì nghĩ là trung lập thì đi vài tháng trở về, nhưng mà không ngờ đi luôn, ở lại chỉ có ông anh với bà vợ với một đứa con, ở lại coi cơ sở, vì nhà có cơ xưởng, mà chị biết là cơ xưởng thì nhân công rất nhiều, ông cũng một phần ông cũng biết một phần Việt cộng, thì ra bến Bạch Đằng rồi nhảy lên tàu mình, mà dân chúng họ ò ạt lên thì phải chịu, bến Bạch Đằng lúc đó náo loạn lắm, người ta vớt lại tài sản để đi, tôi đi cái vespa rồi cho luôn, tại vì mình đâu có trở lại, còn xe liệng đó rồi mấy người xách xe về.

NB: Lúc bấy giờ ông bao nhiêu tuổi ?

17:13:LH: Lúc đó tôi chừng hai mấy tuổi hai sáu tuổi, tôi qua năm 75 26 tuổi.

NB: Ông nghĩ gì về cuộc chiến tranh Việt Nam

17:25:LH: Nếu mà nói về chiến tranh Việt Nam, thì mình là một dân tộc nhỏ nằm trên bàn cờ của Mỹ và Trung Quốc, mình chỉ là quân cờ của họ, khi Mỹ đã tiếp xúc được với Trung Cộng, đó là họ muốn thua chứ đâu phải họ thua, nếu họ thực tình đánh thì bên phía bắc chịu không nổi, họ thả bom có thêm vài ngày là bên kia đầu hàng mà bên này ngưng rồi chứ làm sao bắc việt làm sao chịu nổi cái nước Mỹ này, nhưng mà mình nói thẳng đó là vấn đề chính trị, đánh mà không được quyền thắng, trường hợp mình là vậy, mình bị phụ thuộc vào sự cung cấp và tài trợ của Mỹ, mà họ không cho lấy gì mình đánh, cũng như ngày cuối cùng chỉ có máy bay, có súng mà không có đạn phải chịu thôi.

NB: Ông nghĩ gì về chính sách của Mỹ với người Việt Nam và Nam Việt Nam ?

18:44:LH: Đối với Mỹ quyền lợi của họ, tất cả là quyền lợi của họ, bởi vậy nên nói làm bạn hôm nay mai là kẻ thù, cái chuyện đó Mỹ họ làm được, chiến tranh Việt Nam là bàn cờ, họ thỏa thuận được với phía kia thì họ bỏ.

NB: Mình có thể làm gì để thay đổi cục diện lúc đó không ? có nhiều người nói có nhiều nước cũng chia đôi, Mỹ cũng tham dự

19:29:LH: sau khi mình mất nước thời gian thì mình cũng đọc báo thì thấy là Pháp họ cũng muốn nhúng tay vô, để mà can thiệp để mà trung lập, nhưng mà Việt Cộng họ thấy họ thắng rồi, họ không cần.

NB: Ý nói là Leader của Miền Nam có thể làm gì để thay đổi cục diện không ?

19:54:LH: Lúc đó thì mỗi người cho một giả thiết, có người cho giả thiết tại sao ông Minh đầu hàng, tại sao mình không rút hoặc chống lại, nhưng nói đi nói lại cũng khó lắm ông Minh bị nói hèn nhưng theo tôi cũng khó lắm, tại vì lúc đó nó có thể pháo kích vô thẳng Sài Gòn, biết bao nhiêu sinh mạng, với lại ông cũng nghĩ mình là người Việt Nam với nhau, thôi mình thua thì đất nước vậy, nhưng mà đâu có nghĩ cái chính sách của Hà Nội tàn bạo vậy, cá nhân người Miền Nam cũng vậy, ai cũng vậy, chỉ có người di cư miền Bắc người ta mới hiểu người ta mới bỏ đi, còn những người không biết, cứ quan niệm rất cởi mở, thì mình cũng là người Việt Nam, tại sao, rồi sau họ mới biết đó là chính sách của Việt Cộng.

NB:Thưa ông, xin ông kể hành trình của chuyến tàu đó đi đến đâu ?

21:07:LH: Tất cả gia đình lên tàu rồi, thì có hai ba tàu, tôi lanh trí tôi chạy ra chỗ bán nước uống, tôi thấy cho ống 500 đồng, tôi xách xô nước, ống giùm tôi, mà nước đó nước rửa ly đó, nhờ có đó mà tôi có <video 2>

nước uống đó, cả gia đình tôi uống nhờ cái xô nước đó, mà lên tàu người ta nằm la liệt đó mình chưa nói là mình nằm trên tàu đó, lên mũi tàu, lấy sau đỡ hơn là mũi, gia đình mình đông, đi khoảng mười lăm mười sáu người, mỗi ngày cho một xíu nước, rồi trẻ con khát nước thì họ cho uống, được 1 hai ngày thì cũng hên bắt được tàu Mỹ, bắt được tàu mỹ thì họ thấy tàu mình lớn, nó cung cấp nước và đồ ăn rồi chỉ đường mình đi, mình đi khoảng 7 ngày, đêm thì cũng thấy cá heo chạy theo, qua Guam thì họ điều tra vài ngày rồi cho lên máy bay qua Mỹ,

NB: xin ông cho biết cảm tưởng khi gia đình ông có tất cả tại Sài Gòn, bỗng dưng mất hết ? còn lệnh đênh trên biển chưa biết đến đâu

02:18:LH: Lúc đó thì bà già bả khóc, bả trách ông già tôi, tại sao lệnh đênh không biết về đâu, bây giờ đó là điều kiện em cũng vậy, đi vì sự sống thì lúc đó thì mọi người lần cũng có mấy đứa cháu nó bệnh, lúc đó ống nói vậy: đây cũng nhờ trời là qua được Guam, coi như là mình mất hết rồi, tôi thấy có người còn mang theo hai ba vali tiền Việt Nam, không biết làm gì, nhưng mà mình đi không biết tới đâu thôi, coi như là phó mặc cho trời, cảm tưởng gia đình nó như vậy, ông già thì buồn, tất cả cuộc đời gầy dựng.

NB: Cảm tưởng thứ 2 là từ tàu nhỏ mình bước vào đất của hải đảo Guam là thế nào

04:48:LH: Đó là một cái niềm vui, mình biết là mình thoát rồi, dù không biết mình đi đâu, nhưng mà ít nhất là mình biết mình có sự sống, mình có sự sống chứ không biết đi đâu, vô đó họ cũng kêu interview, xong họ cũng chụp ảnh xong xuôi rồi 2 ngày 1 đêm đưa đi,

NB: Ông có nhớ lúc đó gia đình ở đâu không ?

05:13:LH: Một cái lều chi, lều quân đội

NB: có nhớ tên của trại đó không?

05:17:LH: Nói vô Guam thooi, không có trại, tất cả đều là quân đội, giống như cắm trại, màu quân đội, rồi ăn uống thì họ cho ăn đồ mỹ rồi, lúc đó họ phát gì ăn đó thôi, ăn đồ hộp, nhưng mà họ phát mau lăm, nói tóm lại chỗ đó như là chuyển tiếp ấy, nó mau lăm, không lâu tại không có chỗ cho người khác ở

NB: vậy còn cuộc sống ở Photraphy thì sao ?

05:57:LH: Bên đó thì mỗi người ở trong một cái kê là barack đó, ngày xưa cho quân đội ở , họ sửa soạn lại cho từng gia đình, một barrack cho bao nhiêu gia đình, rồi cũng có chỗ để cuối tuần đi nhà thờ, có chỗ đi chùa, rồi cũng có chỗ sinh hoạt văn nghệ, như một thành phố nhỏ nhưng mà không ra không vô được

NB: Ông ở bao lâu trong đó?

06:38:LH: Sáu tháng chi, kiếm sponsor, cũng nhờ trời, ông già tôi muốn đi Pháp, chi biết dân Pháp muốn đi Pháp, tại biết tiếng Pháp, và những người khách còn thiếu tiền ống ở bên Pháp, ống nói qua bên kêu họ, nhưng cuối cùng xui khiến sao mà lại đi mỹ, muốn đi Cali chứ không phải muốn đi Houston đâu,

nhưng ai cũng đòi đi Cali hết, tụi Cali nó ra nó biểu tình, chị biết, họ biểu tình quá trời là nó không cho vô nữa, thì mới vô houston, chứ chính ra định đi Cali nhưng mà họ biểu tình quá nhiều, cuối cùng phải bỏ Cali qua Houston,

NB: Xin cho biết vì sao gia đình muốn qua Cali , có liên hệ gì ?

07:28:LH: Tại trong trại người ta đồn nhau Cali đẹp, không khí trong lành giống Việt Nam, nói chung roommate nói thôi, sáu tháng thì có lớp Anh Văn,tôi nhớ lúc đó tôi kiếm tiền trong đó.

NB: Anh kiếm bằng cách nào ?

07:48:LH: Chị biết tôi kiếm bằng cách nào không, tôi mượn một cái băng, tôi trả lại cái nữa, tôi kiếm 2 cái cassette tôi thuê tôi bán, ai thuê nhờ tôi tính 5\$

Nb: Vì sao Casseset lại bán đắt vậy trong trại tị nạn không ?

08:22:LH: Tại vì lúc đó ai cũng muốn nghe, giờ ra tứ xứ rồi đâu biết còn nghe nhạc hay không, chỉ có một cuộn băng, cho tôi mượn 1 cuộn tôi trả 2 cuộn khác nhau, ai cũng làm hết, trên đó nhiều dịch vụ lắm, sửa đồng hồ, tôi chỉ thuê cassette thôi, tôi lấy của chị 1 tôi về tôi copy thành 1 bản tôi để riêng, rồi trả chị, rồi tôi có một collection riêng.

NB: Ông có nghĩ là đầu óc về bussiness của ông đã được thừa hưởng?

09:01:LH: Đúng tôi được học từ hồi nhỏ rồi, 13 -14 tuổi tôi đã biết trading rồi, với cả cái gene, tôi ở đâu tôi cũng nghĩ vấn đề đó, tới ngày hôm nay cũng vậy

NB: Thừa ông, gia đình ra khỏi đó bằng cách nào ?

09:34:LH: Sau đó gia đình đông quá, đâu có ai mà mười mấy người, cuối cùng có cái nhà thờ nằm ngay đường thimer nguyên cái nhà thờ đó sponsor, đúng ra ngày 18 thì mấy người trong nhà thờ đó sponsor mình ngay chỗ merry church, tôi nhớ khi họ sponsor mình họ đi đón toàn mercedes không à, trời ơi đón toàn mercedes không, rồi họ chở mình đi ăn icecream, rồi cuối tuần lên được 1 2 tuần, thì gia đình ở chung trong chỗ sponsor đó, sau đó 2 tuần họ nói thôi đi rửa tội, mới nói tao đạo phật không có rửa tội , họ giận, xong họ chuyển nguyên gia đình ra ngoại ô trên 45 North apartment richenhouse, họ bỏ mình ngang như vậy, chỉ vì mình không vô đạo, sau đó USCC nó gọi phỏng vấn cho biết cuộc bảo trợ ra sao, thì nói sự thật hết, thì nghe nói ông đó cũng bị displince, mình coi như là nhà thờ họ nói, mình đâu biết tiếng anh, bên đó mình học tiếng Pháp, qua đây như cóc bỏ đĩa thì làm sao vô nhà thờ mỗi thứ 6 họ dạy 1-2 tiếng, gia đình bà Thơ là tới đây trước, Phillip thợ dẫn đi mua Mustang có 400\$ mua cái xe hơi mười mấy người ngồi trên đó chạy, ra ngoại ô làm sao sống, mình mới trở về Downtown, nếu chuyện tôi kể cả ngày không hết, ở đó vài tuần trở vô thành phố lại, vô thành phố 18 người làm sao mượn apartment, mà nó thấy con nít nó không cho ở, mà apartment mình đâu có biết đâu, 1 apartment cao lắm nó cho ở 3 người tối đa, mình đâu có biết, nó đâu có cho, đi lòng vòng kiếm được 1 cái nhà hoang, cũng hai tầng, abandon house, vô gặp nhà đó, cỏ nó mọc tới đây nè, mấy ông say rượu nằm trong đó đầy đó, homeless nằm trổng, mình mới liên lạc kể bên có ai là chủ không,nó dòm mình nó nghĩ crazy , sao lại muốn ở cái nhà này, cái nói là tao trông coi cho mày nữa, không để như vậy, nó cho mượn 300/ tháng, là coi như 18 người nhảy vô sơn phết cắt cỏ, kéo bếp cũ ra, chia lại, thành nhà của mình, job đầu tiên nhà thờ giới thiệu cho tôi tôi nhớ làm rửa chén ở trên new... tôi vô nó nói nhà thờ giới thiệu nó mới nhận, làm dish washer đó, tại mình nhỏ con quá, tôi nhớ khi mà tôi rửa chén, nước mắt tôi rơi, tại vì cả cuộc đời mình, mình nghĩ tới đây là hết rồi, tôi rửa chén ngang một phần ba người tôi tôi nhớ tôi làm có 2.5\$/ giờ, rồi

tôi đi ra bảy tám giờ ra thấy bus nào cũng giống bus nào sợ nó đưa mình đi mất tiêu thì sao, tôi nhớ tôi có một cái thẻ bus, với cái địa chỉ, tôi gọi taxi, nói đưa về, nó tính tôi 18 đô, mà tôi làm ngày có 22 đồng, mà nó tính tôi 18 đồng, tôi còn có 4 đồng, ngày hôm sau mới nói là đi xe bus ghi số cho dễ thì tôi đi xe bus, đi làm được 1 tháng, tôi dành tiền, lúc đó tôi mới qua làm cho một nhà hàng ý, cũng dish washer nhưng mà nó cho tôi ăn ở luôn, tại bên hông nó có một cái warehouse, cho ở free, tôi là dishwasher ông anh rể tôi là waiter, bà chị ruột tôi là assistant, ai vô cầm cái menu đưa ngồi bàn nào bàn nào, còn ba chị em là làm trong gác của nó, tôi làm trong đó 1 năm, cái nó muốn tôi lên làm phụ bếp, rồi tôi làm bao nhiêu nghề, kể hông hết, tôi mua sách tôi coi, tôi mở radio thật lớn tôi nghe, rồi đôi khi tôi ngồi tôi nghĩ mình đi học ai lo cho mình, mà tuổi mình giờ chả nhẽ vô lớp học lên, ai lo cho mình, 26 tuổi đời rồi, giờ sao. Tôi ngồi tôi nghĩ cách nào hay nhất kiếm nhiều tiền mà không phải làm nhiều, đó là nghề thợ hàn, lúc đó phong trào thợ tiện, Việt Nam mình làm cho houston rất nhiều, tôi qua thợ hàn, tôi làm hepper thôi, người ta sai vật thôi, lúc đó là những giai đoạn trong cuộc đời tôi không bao giờ quên, coi như mình chỉ là lao công, những lúc người ta đi ăn uống thì tôi tập, tôi coi cuốn sách, rồi trưa tôi học, từ helper tôi lên first class cũng hai ba năm, sau đó tôi làm offshore, ăn với ngủ thôi, tôi không xài tiền, tôi để giành, tôi làm 7 bộ đồ tôi bận là của công xưởng, bao nhiêu tiền tôi để giành, qua bao nhiêu hãng rồi mới qua Metro, tôi mới đi bán bảo hiểm, tôi mới thấy mỗi người một cái income khác nhau, Tôi giành dụm, tôi mới sang store năm 1981, tôi giành được mấy chục ngàn, tôi sang tiệm, tôi ở tiệm từ 6h sáng đến 12h đêm, vô nghề waiter tôi phải làm ca 3, đêm lạnh, làm từ năm giờ chiều tới 5 giờ sáng, mình mới vô nghề mình phải chịu, làm xong tất cả còn bị kỳ thị nữa, bị đủ hết, nhưng cuối cùng cũng qua.

NB: Xin ông kể một chuyện ông bị kỳ thị ?

20:33:LH: Ví dụ, cơ xưởng có mình tôi là người á đông, nhỏ con, nhờ nhỏ con vậy họ không đuổi tôi được, nó có những cái ống dầu, không ai vô lọt, có mình tôi vô lọt, tôi vô ống hàn trong đó, chị biết là nó smoke cỡ nào, nhưng mà nó không dám đuổi tôi, tại đuổi tôi không ai chui vô hàn được, nhưng mà từ đó tôi làm. Tôi cho chị coi

Video 3

chính tay tôi làm á

NB: Năm nào ?

00:12:LH: khoảng năm 78, làm bằng tay, cờ Việt Nam với 3 sọc đỏ đó,

NB: Khi ông làm những cái này, thì ông nghĩ gì mà ông làm những cái này ?

00:35:LH: Thì mình nghĩ cái đó mình làm thì cũng như đất nước mình, nhớ nước lấm, chưa bỏ cấm vận, năm tám mấy mới bỏ cấm vận. tôi làm và giữ bốn mươi năm cuộc đời, sau đó mới ra làm cho metro insurance, cái thành công tôi muốn nói là làm không biết mệt mỗi chị, tôi bán là number nationwide, rất thành công.

NB: Rồi thưa ông, ông nói chăm chỉ, sáng kiến, không ngại khó, là một trong những lý do thành công, nhưng mà nổi cơ cực thì đưa ông lúc nào cảm thấy down không ?

02:00:LH: trong những cơ cực, những cái đó vun đúc cho tôi, cho tôi nghị lực, giúp tôi nhiều, vì nhiều khi tôi nghĩ đó, lúc rửa chén tôi nghĩ cuộc đời tôi đến đây là hết sao ? cái đó giúp tôi nghị lực vì tôi vô cái store tôi làm từ 6h sáng đến 12h đêm tôi xếp hàng có 1 mình, lúc đó tôi chưa lấy bà xã tôi, tôi làm hai tiệm mới gặp bà,

NB: Lúc đó ông về thì tiền ông để giúp ba má, hay ba má ông làm cái gì ?

02:51:LH: Mỗi người con về giúp ông già bà già, rồi ông già bà già gom tiền mở nhà hàng Việt Nam, lúc đó ở nhà đó thì ông bà mới nấu phở, mà bánh phở không có, làm bằng spageti, nhưng mà sinh viên họ lại họ ăn, đó là tiệm Việt Nam đầu tiên ở nước Mỹ mở trong nhà, sinh viên họ tới ăn, anh chị phước cũng có tới ăn, sau khi làm nhà hàng trong nhà thứ 7 chủ nhật đến ăn đông, mới giành tiền mở nhà hàng Việt Nam đầu tiên Việt Nam Balad thì thời gian sau ông Văn Bình mở nhà hàng kế đó, thì cái nhà hàng đó là đầu tiên của Việt Nam tại Houston, sau đó ông bà retire thì con cái chu cấp tiền cho ông bà già sau khi tôi làm tiệm thứ hai thứ 3, sau đó tôi mở shopping center

NB: Khi này ông có nói vấn đề kỳ thị đó, thì họ làm gì ông ?

04:15:LH: Thí dụ bây giờ, trong lúc mỗi máy hàn họ save, trong lúc mình hàn thì họ ra phá máy mình, thì cái mỗi hàn nó khác, cũng như set số 4 thì nếu họ để lên số 5 thì nó khác mỗi hàn phải biết cách set, thứ hai họ đưa assign job cho chị, cái nặng hơn, giờ dáy hơn thì được lên lương, có nhiều người gét cũng có người thương, cái gì đau thương tôi cũng nhớ, có ông Leader ổng nhor con giống mình, có lẽ ổng nhỏ con giống mình ngày xưa ổng bị vậy hay sao nên ổng biết, ổng giúp tôi rất nhiều, những cái kỳ thị thì mình biết, họ kêu tên mình, nhưng mà phải chịu thôi, nhưng đối với tôi có cái may, tôi biết đối diện, tôi biết tránh, tôi biết giải tỏa, tôi làm ba bốn năm rất cực. đó bắt đầu kế hoạch của tôi, sau này không còn cực nữa, vì tôi bán cho mình, mấy trước tôi làm thuê có người watch làm sao tôi nghỉ được, giờ tôi phải làm phải chịu, khi tôi có store thì tôi làm ngày đêm, mà tôi không trả tiền lương, tôi kiếm nhiều tiền, trong vòng 1 năm tôi lên tiệm 2 tiệm 3 thì tôi gặp bà xã, thì tôi mới nhảy qua mua shopping center,

NB: Khi ông nói ông gặp bà xã, thì cái cơ duyên nào khiến hai người gặp nhau, vì sao ông chọn,

06:47:LH: Nói cho nghe đó trước đó, khi tôi đi ăn nhà hàng, tôi nhớ ngay đường.... tôi ăn rất thường, thì bà là người chief trong đó, bà là dân du học, ngày xưa bà học về xanh pon, qua pháp du học, mất nước mà đi du học năm 65 bà nhận tôi, bà nói bà biết tôi từ Việt Nam, vì lúc đó tôi ở Việt Nam tôi bay bướm lắm chị chị biết tự do mà, nhà tôi công tử Sài Gòn, bà già cho cái sân thượng mở Party mỗi tuần, mà chị biết ngày xưa mở party đâu phải dễ, phải có giấy phép, mà tôi mở bởi vì ai cũng biết, bà nói tôi ăn chơi quá, tôi mới nói chuyện thì bà cũng có gia đình mà li dị rồi, bà sống với hai đứa con gái, tôi vô nói chuyện thì tự nhiên cảm mến, gia đình không có chịu, gia đình nói tôi độc thân, tôi có sự nghiệp, mà sao tôi lấy vậy, nhưng mà tôi biết là tôi có tấm tình người, tôi biết bà có thể lo cho tôi, bởi vậy tôi lấy bà, tới bây giờ ở ba mươi năm, 2 đứa con tôi coi như con,

NB: Trở lại với chuyện ông nói ông quản lý 3 tiệm accesory , rồi ông sang đến ngành ...

09:05:LH: xong 3 cái đó tôi mới bắt đầu mua shopping center, tôi mua đất, làm luôn cardue, chị nhớ mè xững Song Hương không, là của tôi đó, tôi bán 48 triệu, tôi bán vô continent và những cái chợ, tôi sản xuất kẹo, rồi shopping center, rồi sau tôi mở công ty bán xe used car, sau đó tôi làm hãng kẹo, cali bán rất nhiều tôi cung cấp tới 42 tiểu bang, tôi cũng cung cấp đường bay continental airline, tôi cung cấp hết, những năm bắt đầu bỏ cấm vận, đồ Việt Nam mới cho mang qua thì tôi mới bán mè xững sông hương, competition, một cái là ... một bên là mè xững, đầu tiên tôi mua hai ba cái, thì tôi mua tôi cũng đâu có biết gì, có những cái tôi mua xong , mấy thằng tenant nó coi nhà bằng nó nói thấy người Việt Nam đi vô mua cái shopping làm sao mà management, nó rất khinh mình, lúc đó ok mình không biết thì mượn manager mỹ, rồi tôi coi Management Mỹ nó làm cách nào, chỉ 2 năm thôi, tôi làm lấy tại vì nó làm cho

chị thì nó phải báo cáo chị, tôi coi giấy tờ tôi coi cách nó làm việc, tôi về tôi mở công ty, tôi tự mở làm, tôi biết cách quản lý, tôi có kinh nghiệm.

NB: ông có thể nhớ ngày đầu tiên ông mua shopping đầu tiên, nó có gì khó khăn không ?

11:39:LH: Ngày đầu tiên tôi mua shopping không có khó khăn, vì mình có capital, có cái tôi mua nguyên tiền mặt luôn, tôi nhớ tôi mua cái đầu tiên là cái dưới Downtown bigtale, giờ chỗ đó nổi tiếng lắm, tôi mua nửa block đó có 150 ngàn, tôi giao tiền mặt luôn, cách đây mười lăm năm.

NB: cái đó giờ trị giá vài triệu đó,

12:20:LH: Cái đó giờ là con cưng của tôi đó, nếu tôi dặt xuống cho coi nhà hàng đất rất là đẹp, sau đó tôi mua cái thứ nhì, thì lúc đó không có gì khó khăn, vì tôi mua tiền mặt không à, nhưng mà vô nghề, thì sau này tôi kêu con vô, sau block đó tôi mới kiếm đất tôi study, tôi mua, rồi tôi thuê người vẽ, tôi build rồi tôi cho release, mình management, ngày hôm nay tôi làm công ty tôi làm không có partner. Mà đối với tôi chính là hardworker mà khi tôi nhớ lúc tôi đi làm tôi luôn khuyên mấy con tôi, buy what you need, don't buy what you want, bởi vậy tôi không bao giờ. Mua gì luôn, buy bao nhiêu tiền, cái tôi giữ làm capital, tôi không có xài tiền, tôi nhớ từ bao năm làm offshore, bao nhiêu tiền tôi dành dụm để giành, bởi vậy tôi nói vậy. Tới khi nào mình thành công rồi, now is the time you buy what you want,

NB: Thưa ông là một công tử Sài Gòn ăn chơi khét tiếng đến độ bà xã biết mà không giám gần, tức là xài, xài, xài, bây giờ làm thế nào để ông, quá trình cuộc sống như thế nào để ông quyết định save save save, để có capital tích lũy đầu tư.

14:35:LH: Mình không còn ai, mình là only one, mình gánh trách nhiệm, đâu có ai take care được, tôi có chuyện gì thì ai take care tôi đây, ông bà già thì lớn tuổi rồi, không thể chăm sóc ông bà già thì thôi chứ, còn phải thủ nữa lỡ mình đau yếu bệnh hoạn thì sao. Rồi trong lúc làm bị layoff thì sao, tôi cũng ở với anh em, có người bạn nổi khổ tới giờ, mình share tiền thì mình mới có vốn, vì mình nghĩ trong tương lai mình sẽ làm ăn, thì lúc đó tôi cũng tính làm ăn là Việt Nam mình là cousin, nhưng mà không có gì thất bại trong nhất trong các nghề, nhưng mà cái nghề đó nó lâu, thứ 2 là nguy hiểm, chỉ có 2 cái đó thôi, nhưng mà nếu thất bại cái margin nó không có, vì mua đi bán lại nó dễ lắm hai mươi năm về trước, chứ giờ nó khác, nó ra megastore nó khác rồi, ngày xưa store gas station là gas station, trong 10 năm trở lại đây họ đổi, tức là họ mix, họ có thể bán luôn xăng, quần áo... sự làm ăn nó cạnh tranh nhiều hơn ngày xưa, bây giờ exbill nó cũng bán xăng, một nơi nó bán xăng, bán quần áo, bán đồ chơi, nếu tiếp tục vậy hoài mấy cửa hàng nhỏ nó chết hết, thương trường nó thay đổi rồi, cũng như chị thấy tôi ghi bài báo, lập nghiệp rồi hẵng an cư, Việt Nam mình cỡ như ba tôi, ông tôi, Việt Nam mình có cái câu, lập nghiệp rồi mới an cư, đúng, tôi thấy không sai, nhưng mà đúng với cái generation đấy, ở bên Mỹ này lập nghiệp rồi hẵng an cư,

NB: tức là ngược lại trước đây

17:24:LH: Tại vì trước đây, culture nó khác mình, Việt Nam có an cư nó khác, chị sẽ rất là lợi

NB: Bây giờ nhiều người trẻ lo vấn đề professional quá nhiều, ba mấy bốn chục tuổi chưa lập gia đình, ông nghĩ sao về trường hợp đó ạ ?

17:49:LH: Về quan niệm của người Việt Nam là muốn con làm bác sỹ... là sai, bên này giới trẻ nó muốn gì nó làm cái đó, khi anh muốn làm bất cứ chuyện gì, commision, passion, và sự may mắn, professional nói chung 10 người là 9 người có bằng đại học rồi.

NB: Thưa ông nói về vấn đề an cư lạc nghiệp, trong gia đình ông đã có truyền thống gia đình save, đầu tư thành công, ông nghĩ ông truyền như thế nào cho thế hệ sau

19:03:LH: Mấy đứa con tôi nghe hết con tôi khi mà 14 tuổi, nó đi chơi là tôi bắt tập rồi, chỉ shopping chỉ nó rồi, tôi chỉ miếng đất, nếu là con thì con làm sao, để nó có sự suy nghĩ, còn mấy cô con gái nói đi học kỹ sư điện, một năm làm mấy trăm ngàn, tôi chỉ con tôi nó thấy cái reality, con không có gì sướng bằng khi con làm chủ cuộc đời con. Con muốn đến bất cứ giờ nào con đến, cũng như khi nó ra trường nó không nghe lời tôi, nó về con út nó đâu có chịu làm với tôi, nó làm bên cocacola ấy, tôi cho làm ba tháng là thấy buồn rồi, vì vô 7h30 , 4h ra, cầm cái hộp lên trong khi qua đây, con tới lúc nào con tới, 9h con tới, con buồn con mệt con về mai con không đến cũng được, con sẽ biết rất nhiều người, tôi chỉ mấy đứa con tôi thấy, thì thằng con trai nó theo rồi, theo 2 năm nay rồi, tôi giao nó từ từ cái income nó vô chum. Với lại mình nhìn lại cái background, nhìn 10 người tỉ phú của Mỹ thì có 6-7 người trong... Với lại chị vô nghề này chị ngồi nói chuyện với bạn bè vấn đề cờ bạc có, football, hay là chuyện khác, tôi nói về realistic,

Video 4

tình hình kinh tế làm sao những xưởng nào đang trở về Houston, những khu nào giá trị, nó thú vị lắm chị.

NB: Theo như ông nói thì vấn đề ông nói, ông dành rất nhiều thời giờ để reasearch, analize,

00:27:LH: Đọc báo nhiều , với hai nữa, tôi có một cái talent là thiên phú, nhiều cái thăng trong nhà băng nó hỏi tôi vậy, steven tao hỏi mà đừng giận tao nhé, cái invest mà học trong trường đại học nào, nó nói tao học trung học chứ không nói đại học, nhưng mà tao hứa mà chỉ tao location, tao chỉ mà làm gì chỗ đó, nó phục tôi. Tôi cũng phục tôi luôn, tôi chỉ học tiếng anh qua căn bản tiếng Pháp giờ tôi nói chuyện tiếng Mỹ, giờ hợp đồng của Mỹ tôi đọc tôi hiểu hết, giờ counsel tôi rất nhiều ngày mua vô rồi, công ti rất tiến triển, khi tôi vô, ngày xưa tôi làm cho lãnh vực, con nó đào tạo bên này, thì cái này là cái foundation, nó ra những công ti lớn nó đi Mechanic ship, mấy cái đó là CBRE, nó học những kinh nghiệm, con phải học từ những người đó, về đây final review lại đó là cách tôi làm, đối với tôi tôi khuyên giới trẻ đó, phải chịu khó, bên này quá nhiều cơ hội, thành mà nói. Cộng đồng Việt Nam mình ở đây, đi vô mọi lãnh vực, lãnh vực này Việt Nam mình không có đâu, lãnh vực của tôi tôi đụng với tụi Do Thái rất là nhiều, không sợ, vẫn ngang hàng tụi nó, mình rất proud nó rất sợ và nể mình,

NB: Ông nghĩ sao họ nể mình

02:57:LH: Họ nể mình vì thực tình mà nói mình có 30 năm với hai bàn tay trắng, mà ngày hôm nay tạo ra cơ sở, tôi đi với ba tàu rất nhiều,

NB: Ông có biết nói tiếng tàu không

03:17:LH: Không, tôi không nói được tiếng tàu, họ dòm tôi tưởng tôi người tàu, họ rất nể, họ nói tụi tao ở đây 4 generation, họ qua đây là từ đời ông nội tới giờ, mà chị dòm lại phố tàu với phố Việt Nam xem mình tới 4 phố Việt Nam lận, lúc họ làm họ kỹ hơn mình họ rất nể mình, còn bây giờ mình làm ra ngoài mình đụng chạm rất nhiều thì tụi do thái nó biết, lớp trẻ học hành chị thấy đậu toàn thủ khoa không đó, cái đó tôi nói thật họ rất là nể tôi.

NB: Thưa ông sau 35 năm, ông vẫn sống ở thành phố ông đến trước đây. Ông có kỷ niệm với nhà thờ mà ngày xưa muốn ông vào đạo mà ông không vào nên kick out ông ngoài kia không ? ông có nhà hàng ngày xưa làm vất vả thế, bây giờ ông có bao nhiêu shopping center tất cả ?

04:34:LH: 2 cái shopping center, 2 cái apartment , khoảng bảy mấy triệu

NB: Coi như ông là multimillionaire rồi, bây giờ đi trong thành phố, lái qua những nơi chốn cũ, có bao giờ những kỷ niệm trở lại với ông, ông cảm nghĩ thế nào,

05:02:LH: giờ đôi khi tôi về Việt Nam, tôi về Việt Nam một lần, tôi đi bộ tôi dòm lại những cảnh ngày xưa tôi đi chơi bắn bi, bắn đạn, những con đường, nó đổi tên đường, chứ nó không có đổi đường, tôi có thể ngồi vẽ lại hết những con đường quận 1 quận 2 quận 3 4, 5 mình sống ngay đó mà, nó nhiều kỷ niệm thơ ấu, còn nói về sự nghiệp ở đây, mình dòm lại nhiều khi mình sợ tôi cảm thấy tôi sợ, mà cảm thấy hãnh diện, vì như vậy mà mình vượt qua được, nói thì dễ chứ chi tiết nó kinh khủng lắm, ban đêm mà làm lao công á, 4h chiều đi làm ở bến tàu, ban đêm nó lạnh lắm nha chị nha, bạn không biết bao nhiêu áo, rồi qua bao nhiêu chặng, giờ ngồi đây nghĩ lại thấy nghị lực nó nung nấu cái phần đấu của mình, cái passion, nhờ cái may mắn nữa, 3 cái nó cộng lại, cái quan trọng nhất là chịu khó mà làm, thứ 2 phải có passion, 3 là planning right, 4 là may mắn tôi vẫn nhớ, nhớ rõ như ban ngày, thật là một cái good memory tôi nhớ hết những con đường họ đẹp rồi, những nhà hàng họ đến xuống rồi, giờ họ xây townhome, những gì tôi trải qua là kinh nghiệm bản thân. Vì vậy những gì tôi chỉ dẫn con cái hay người khác là nó rất reality tại vì nó không qua sách vở. Cũng nhờ vậy mà nó cho tôi cái nhìn, cái thương trường với cách cư xử, cách đời mình qua.

NB: Thưa ông, ông có lời khuyên gì ngoài vấn đề nghị lực, làm thế nào có nghị lực, làm thế nào để có passion.

07:40:LH: Trước tiên cái nghị lực là sự cố gắng làm việc, không ngại khó, cái passion là cái gì chị thích, mà chị có passion, thứ 2 là phải thực tế, đừng có mang vào nhà thơ, nó không mang lại vật chất cho đời sống chị được, bởi vậy tôi guide con gái tôi, nó nói nó muốn làm bác sỹ, tôi nói nó đừng làm bác sỹ, cực lắm, con đâu cần làm bác sỹ, nghề đó cực lắm, con làm nghề nào có đời sống gia đình hạnh phúc là được, tôi đưa con gái tôi làm như vậy đủ rồi, ngày xưa tôi làm nó chặt vật khó khăn, nhưng bây giờ cái nhẹ nhàng con làm đi, giờ phút này kinh tế nó rất khó khăn con cố gắng organize lại thôi, như nghề nhà báo khi chị có passion chị làm việc không thấy mệt mỏi, tôi có thể nói chuyện cả ngày không mệt mỏi, mà cái quan trọng là cái tôi luôn dạy con là buy what you need, don't buy what you want. Có như vậy chứ còn bây giờ con có bao nhiêu tiền con cũng xài hết, nhưng mà câu hỏi làm thế nào để trở nên giàu có, tôi có đi thuyết trình một hai lần, make a lot of money it's not a first key, how you save your money this is the first key, cái key đó mới là chính, con kiếm trăm ngàn nhưng con xài chính chục, người kiếm 10 ngàn người ta tiêu 1 ngàn cũng save như nhau, người ta sẽ hơn con. Tôi chỉ như vậy tôi nói chị nghe,

NB: Cái điều bây giờ ông có happy với gia đình, với sự nghiệp không ?

10:02:LH: Đối với tôi nói câu đó thì tôi quá mãn nguyện, quá happy, mười mấy năm nay tôi đâu có đi làm tôi đi travel không đó, dubai tôi cũng đi, tôi đi với bà xã, con cái, tôi cho nó sự may mắn của tôi, happy thì quá happy rồi, nếu tôi có nằm xuống tôi cũng không có gì hối tiếc, con cái nên sự nghiệp hết rồi, đưa đầu luật sư company tinatran, của đứa em gái tôi, con gái út làm management 21 property cộng với tài sản người khác leasing và invest, mượn nhân viên vô làm, tôi với bà xã thường thường 11h tôi mới tới, ăn uống đi chơi, rồi contribution, những gì mình có được mình cho lại cộng đồng, tôi sponsor nhiều, rồi tôi cũng làm campaign tôi cũng vô với Cao Quang Ánh, mỗi năm tôi.. hội văn hóa pháp mỗi năm tôi cho 2 cái Scholarship, Board rồi SCC corporate của SCC, Tiation Chemical tôi cũng Board of Management giờ ở đây có IMD tôi cũng trong board mình giúp lại cộng đồng

NB: Ông có đời sống rất khổ cực, nhưng mà ông đã vượt lên tất cả, đến ngày hôm nay, ông có cái mơ ước gì không

12:40:LH: Không, bây giờ tôi thấy tôi quá đầy đủ rồi, nói thật tình mà nói, con cái nó đầy đủ,

NB: Về quê hương đất nước thì sao

12:55:LH: Về quê hương đất nước thì nếu nói là cộng sản thì không còn cộng sản thôi, danh từ vậy thôi, nhưng mà nó đổi rồi, trong đó là thời gian thôi chị, tụi nó là đổi biến thái, ngày xưa không có, giờ có bạc tỉ rồi, tiền bạc rồi, con người nó không còn lý tử Việt cộng nữa, họ bám thôi, nhưng mà đến lúc nó phải đến thôi, nó chỉ là giai đoạn thôi, chứ chị về bên dân lao động đâu có sợ công an như ngày xưa nữa chị, tôi thấy họ chủ công an thẳng bớ, chuyện như Ai Cập, cộng sản cũng không lâu đâu, dân chưa lật đổ chứ còn biến thái cái chuyện mà bùng nổ chiến tranh không có đâu, mơ cũng không có.

NB: Chắc chắn còn nhiều câu chuyện để chia sẻ

14:11:LH: tôi cũng còn nhiều câu chuyện lắm, có công ty Mỹ mời về Việt Nam, mabble slap, big Giant newyork họ cho tôi commercial planning bên Việt Nam mà tôi không làm, tôi không làm nữa, tôi đâu có cần tiền, tôi về bên ai coi. Tại một cái mass planing nó long trọng lắm, tôi làm tôm độc quyền bên Việt Nam, nội tôi làm biết bao nhiêu tiền nhưng mà mấy đứa con nó không chịu về, nó về đó phải căn bản phải đi khắp nước, nó cho tôi giấy tờ đầy đủ họ họ, mời rất nhiều, nói thật cái thị trường tôi làm việc, tôi làm với cộng đồng Việt Nam rất là ít, cái building này nằm trong cộng đồng Việt Nam, cái chỗ ông Lê Trung là cái thứ 2, còn là cộng đồng Mỹ không à, tôi focus vào Mỹ nhiều, chứ Việt Nam mình có bao nhiêu người, Thị trường Mỹ rộng hơn, challenge lớn hơn, nó vô một cái deal của Sandisk capital, tôi làm national wide, chứ không phải là local, mình đấu rất nhiều, nhưng đó là cái vui của mình, 34 năm đất nước cho chị, cơ hội, chỉ có một điều kiện tôi có rất nhiều người gọi, tôi chỉ tôi nói hết, có gì tôi chia sẻ được là tôi chia sẻ.

NB: Xin cảm ơn ông đã bỏ thời gian chia sẻ rất nhiều điều quý báu